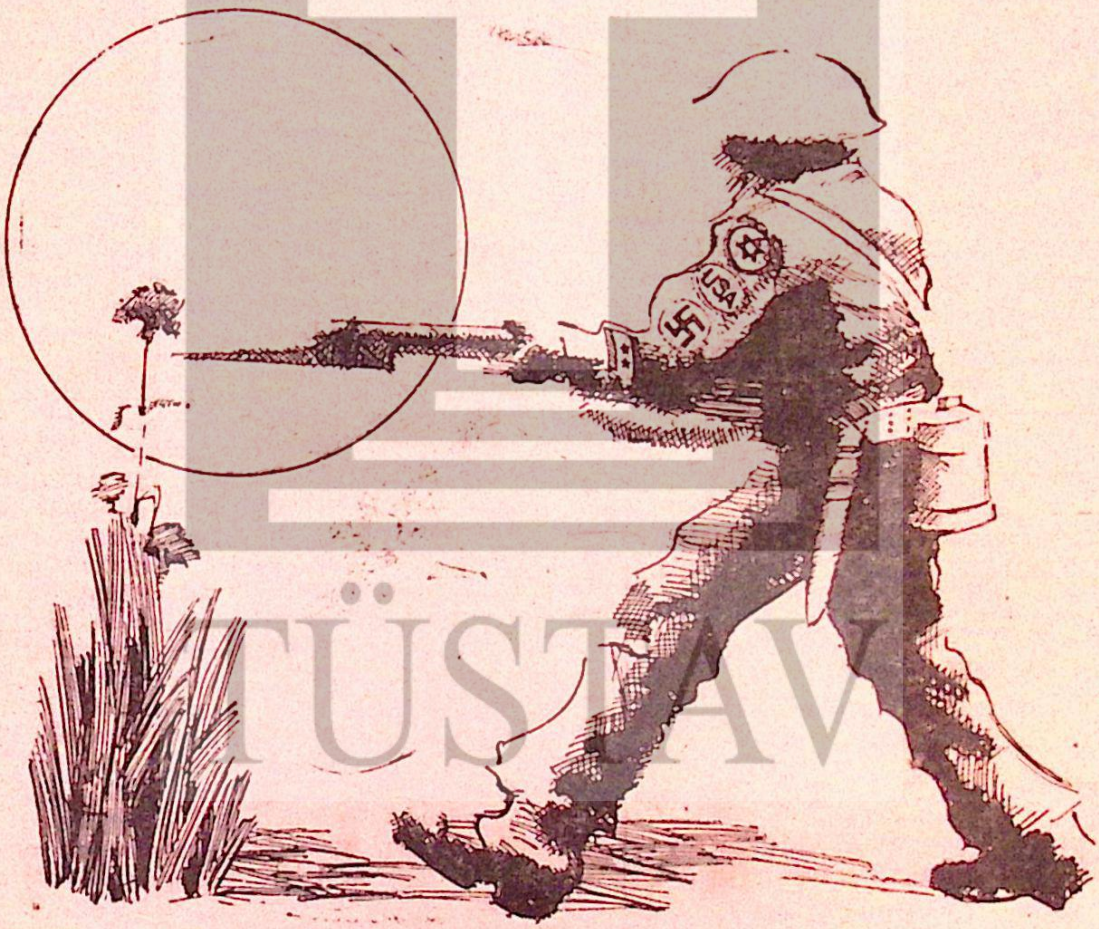
Y. Ergün Doğan tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 44 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 20.3.1978

GÖREV:

FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMA

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki katıdır.

Baskı Tarihi:
18.3.1978

İÇİNDEKİLER

IMF'nin Yeşil Işığı, Ambargonun Kalkması ÇÖZÜM DEĞİLDİR 3

Görev : FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMA 5

MİHRİ BELLİ YARGILANDI 6

STALİN 7

İşçiler Dayatılan İkilemi Reddediyor 8

İFLAS HALİND EBİR TEZ 10

Faşizmin Kaynağının Kurutulması İçin 12

Bir Çağrı 13

İşçi Sınıfından Bir Kesit 14

1 MAYIS'A DOĞRU 16

PARTİ VE MÜCADELE BİÇİMİ

Konumuz yine bu. Sık sık bu konu üzerinde durma gereğini duyuyoruz. Çünkü parlamentarizme ve antiparlamentarizme karşı mücadele her zaman olduğu gibi bugün de önümüzde bir devrimci görev olarak duruyor. Bazıları legal mücadele araçlarından yararlanmayı tümüyle reddetmeklere kadar sınırlamaktadır. Geçenlerde yerel seçimler oldu ve bazı sol partiler bur juva TRT'sinden tüm halka seslendiler. Bu bir legal olanaktı ve bunu değerlendirmekten daha doğru bir tutum olamaz. Bu tür şeylerden yararlanmak için iki amaç olabilir: Biri devrim için diğeri de yüzde elli bir için. Derneklerle bu tür olanaklar değerlendirilemez. Sonra da bu legal mücadele araçlarından yararlananlar ayırdedilmeksizin oportünistlikle suçlanır. Zu doğru bir tutum değildir. Bakın bu konuda Lenin ne diyor: «Tecrübesiz devrimciler çok kez, legal mücadele araçlarının oportünizm lekesini taşıdıklarını sanırlar, çünkü bu alanda, burjuvazi, çok kez (özellikle «barış» zamanlarında, devrim zamanlarında değil) işçilerin güveniyle oynayabilmiştir; ve bu devrimciler illegal mücadele araçlarının en devrimci araçlar olduğunu sanırlar. Bu, yanlıştır.» («S».K.B.Ç.H., Sol Yayınevi, sayfa 103, 104).

Ve devam ediyor: «Ama illegal mücadele biçimleri ile bütün legal mücadele biçimlerini birleştirmeyi bilmeyen devrimciler, pek kötü devrimciler sayılmalıdırlar.» Evet yazı oldukça açık. (Aynı Kitap, s. 104).

Şimdi soralım: Devrim için bütün legal olanakları değerlendirenler mi daha devrimci yoksa bunları küçümseyerek sırt çevirenler mi daha devrimcidir. Elbette ki birinciler daha devrimcidir. Aynı şekilde kitleler içerisinde devrimci çalışmalar yapanlar mı yoksa kitleler içerisinde çalışmayı pratik olarak reddedenler mi daha devrimcidir. Doğal olarak yine birinciler daha devrimcidir. Devrimciliğin ölçütü kitlelerle bağ kurup onlara doğru hedefler göstererek harekete geçirmektir. «Durum doğrudan doğruya açık, gerçekten yığınsal, gerçekten devrimci bir mücadeleye henüz *elverişl* değilken, *devrimci olmak, devrimin çıkarlarını (pjropaganda, ajitasyonla örgüt çalışmalarıyla) devrimci olmayan, giderek gerici olan kurumlarda, devrimci olmayan bir ortamda devrimci bir eylem yönteminin gereğini henüz anlayamayan yığınlar arasında devrimcilik etmek çok daha zordur ve çok daha değer taşır.» (Aynı Kitap, s. 104)*

Görüldüğü gibi nerede, ne zaman ve nasıl mücadele edileceği ve bunların yanında devrimciliğin zor ve değerli yanları açıkça belirtilmiştir.

Evet kitleler içinde bilinçlenme ve örgütlenme çalışmaları yapmak ve bunu başarmak için de bütün legal olanakları son katresine kadar kullanmak. Devrim kitlelerin eseri olacağına ve bunu başarmak için de tek kurtuluş yolu devrimci mücadele olduğuna göre halk yığınlarını buna hazırlamak her proleter devrimci örgütün görevidir. Önemli olan küçük grupların değil yığınların devrimci mücadelesidir. Yığınları devrimci mücadeleye hazırlamadan onların giderek o öncü grupları destekliyeceğini sanmak hayalcilikten başka birşey değildir.

Halkın siyasal gücüne dayanmayan hiç bir devrimci hareket başarıya ulaşamaz. Fakat ne yazık ki tarihin pratik olarak mahkûm ettiği şeyi biz burada tartışıyoruz.

(Tarsus'tan Bir Devrimci)

BAŞYAZI

IMF'nin Yeşil Işığı, Ambargonun Kalkması
ÇÖZÜM DEĞİLDİR!

Kapitalist dünyada iktisadi bunalıma düşen ve borçlarını ödeyemez duruma gelen ülkelerin Uluslararası Para Fonu (İMF) ile ilişkilerinde kural, Amerikan mâli sermayesinin denetimindeki bu kurum ile hükümetlerin görüşmelere girişmesi, İMF'nin kredi musluklarının açılmasına izin vermesi için iflâs halindeki ülkelerin hangi koşulları yerine getirmesi gerektiğini bildirmesi ve muhatap ülkenin bu koşulları yerine getirerek kredi alacak duruma gelmesidir.

Ecevit hükümeti bu kuralı tam olarak uygulamadı. İMF'nin hangi koşulları yerine getirmesini kendisinden isteyeceğini önceden bildiği için, ilk önce bu koşulları aşağı-yukarı gerçekleştirdi ve sonra giderek İMF'nin kapısını çaldı. Yani hükümet kendi eseri olmasa da iktisadi bunalımdan kurtulabilmek için, dört milyarlık dış ticaret açığını bir ölçüde de olsa kapatacak dış krediler bulabilmek vadesi gelmiş borçları erteleyebilmek için önceden önemli oranda bir devalüasyon yaptı, Türk parasının değerini düşürdü, bazı tasarruf girişimlerinde bulundu ve sonra İMF'ye bir heyet gönderdi. Böylelikle erkeklik onda kalmış oluyordu. Türkiye'yi bu iflas durumuna düşüren ilişkiler emperyalist tekellerin ve onların işbirlikçilerinin sömürü ve tahakkümüdür. Bu bunalımdan kurtulmanın yolu aynı emperyalist tekellerin bir kurumu olan İMF'nin onayından geçmiş önlemleri uygulamak olamaz. Bir yandan İMF'ye el açarken öte yandan Vance'ın bir demeci vesilesiyle Amerika'ya «gölge etme» demek, ona protesto notaları vermek pek inandırıcı bir haysiyetli dış politika davranışı sayılamaz.

Vance'ın demeci üzerinde biraz duralım: demeç açık. Anlam olarak «Kıbrıs'ta taviz ver ve Yunanistan'la anlaş ki ambargonun kaldırılması için hükümet olarak Kongreden istemde bulunalım.» diyor.

Amerikan yetkilileri bugüne dek buna benzer, hatta daha da ağır nice demeçler verdiler. Ama bu son demecin diplomatik anlamda zamansız olduğu açık. Koskoca Türkiye'nin başbakanı Yunan meslekdaşı ile bir zirve toplantısı yaptığı sırada, bu toplantının iki ülke arasındaki çelişkilerin çözümünde önemli ilerlemeler sağlama umutlarını uyandırdığı bir anda verilen tepeden inme bir demeç bu. Bu bakımdan biraz kişiliği olan bir siyasi sorumluda tepki uyandırması doğal. Yıllar boyunca uyduluk politikasından tiksinti duymuş olan Türkiye kamuoyunun Ecevit'in bu konu ile ilgili demecini ve Türkiye hükümetinin notasını olumlu karşılaması bunun gerçekten ulusal bir dış politika doğrultusunda bir ilk adım oluşturmasını dilemesinden ötürüdür.

Ama işin özü nedir? Ecevit hükümeti özetle «Yunanistan ile anlaşmaya varmayı ön koşul olarak ileri sürmeden ambargoyu kaldır. Zaten görüyorsun Yunanistan ile olumlu görüşmelere başlamış bulunuyoruz.» diyor. Ama ambargonun kaldırılmasını Kıbrıs sorununa bağlamakla Amerika bir bakıma tutarlıdır. Ambargo Amerika'nın izni olmadan Amerikan silahları kullanılarak Kıbrıs'a Türk çıkarması yapıldı diye uygulandı. Amerika açısından elbette ki ambargonun kaldırılması Kıbrıs sorunu ile ilgili bir konudur. ABD emperyalistleri sömürülen ülkelere «al şu silahları ulusal savunmanın gerektiği yerlerde kullanırsın» diye silah vermiyorlar. «Verdiğim bu silahları ancak benim belirleyeceğim düşmana karşı, benim belirleyeceğim zaman ve yerde kullanacaksın, yoksa vay haline» diyorlar. Ve olayların zorlamasıyla sen o silahları örneğin Kıbrıs'ta CİA'nın ve Yunan Cuntasının kışkırtmasıyla meydana gelen Sampson'un faşist darbesinin oluşturduğu elverişli ortamda Amerika'ya rağmen kullanmaya kalktın mı artık sana silah yok diyorlar.

ABD emperyalistlerinin bugüne dek Türkiye'ye kabul ettirdikleri savunma stratejisi emperyalist dünyanın bütününe karşı sosyalist dünyadan gelebileceği söylenen bir tehlike için Türkiye'yi NATO denetiminde, yani yabancı denetiminde üs-

lerle donanmış bir silah deposu haline getirmiştir. Bu strateji Türkiye'yi kendi iradesi dışında çıkacak bir nükleer savaşta vurulacak ilk hedef durumuna getirmiştir. Hem yalnızca düşmanın atacağı bombaların hedefi değil, Türkiye'yi kurtarmaya gelecek olan Amerikalı müttefiklerin atmayı planladığı nötron bombalarının hedefi.

Türkiye'nin ulusal savunması sorununun çözümünü ambargoya bağlamak, bu durumun sürmesini istemekten başka şey değildir.

İMF'nin yeşil ışık yakmasıyla Türkiye'nin istediği dış kredileri alabilmesine gelince. Sağlanacak olan bu krediler, Türkiye'yi ilas durumunda bir sömürülen bağımlı kapitalist ülke olmaktan çıkaracak ve bu ülkenin bir süre için daha yükümlülüklerinin hiç değilse bir kesimini yerine getirebilen sömürülen bağımlı kfapitalist ülke durumuna getirmektir. Ama kısır döngü dönmeye devam edeceğine göre, Türkiye bir süre sonra kendisini başladığı noktada bulacaktır. Bunalımın nedenlerini MC iktidarlarının savurganlığı, batakçılığı, olarak açıklamak yetersizdir. Bunlar ancak ikincil etkenler olabilir. Sorun düzen sorunudur. Türkiye bağımlı kapitalist ülke durumunda kaldıkça, emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunu korudukça bu cinsten bunalımların birbirini izlemesi kaçınılmazdır. Çünkü düzen bu oldukça gerçek sanayileşme, gerçek iktisadi kalkınma olmayacaktır ve Türkiye'nin bağımlılığı sürüp gidecektir.

Aynı biçimde ambargonun kalkması ile de Türkiye'nin ulusal savunma sorunu çözümlenmiş olmayacaktır. Türkiye'nin gerçekten ulusal savunmasıyla NATO üyeliğinin yani yabancıdan aldığı silahları tüm emperyalist batıya yönelecek bir saldırı olasılığına karşı kullanma yükümlülüğünün çeliştiği artık apaçık ortadadır. Yani burada da Türkiye'nin gerçek çıkarları açısından sorun ambargonun kalkıp kalkmaması değildir. Ulusal savunmayı gerçekten ulusal kılıp kılmama sorunudur.

Bu bakımdan Ecevit hükümetinin ambargonun kaldırılmasını esas alan ABD'ye yönelik eleştiri ve karşı çıkışları sorunun özüne ilişkin bir tepki, bir karşı çıkış sayılamaz. Yani bazı CHP yanlısı yazarların bu kadar övdükleri bu beyan, iddia edildiği gibi dünyadaki ezilen ulusların ABD emperyalizminin keyi davranışları, zorbalıkları karşısında duygularını dile getiren bir beyan olmaktan çok uzaktır.

Eğer Ecevit «Biz ulusal savunmamızı yabancı ipoteği altında tutamayız. Emperyalist devletlerin bir askeri ittifakı olan NATO'da Türkiye'nin yeri yoktur. NATO'dan çıkıyoruz, üsleri söküyoruz. Bundan sonra gerçekten ulusal bir savunma stratejisi uygulayacağız» demiş olsaydı iş değişirdi. O zaman gerçekten ezilen halkların emperyalizm karşısındaki duygularını dile getirmiş olurdu.

Ama gelin görün ki Türkiye'de Amerika'dan çok Amerikancı politikacılar var ve bunlar Amerika karşısında bu kadarcık bir direnişe bile tahammül edemiyorlar. Milliyetcilik lafta mangalda kül bırakmayan bir Türkeş, haşhaş ekimi kararında olduğu gibi bu kez de gerçek yüzünü gösterdi. Ecevit'e karşı çıktı, açıkça Türk hükümetine hakaret niteliği taşıyan bir demeç vermiş bulunan Vance'ın yanında yerini aldı. Demir'el bu konudaki tutumu da Türkeş'inkinden uzun boylu farklı değil. Faşist cephenin bu politikacılar ABD emperyalistlerine göz kırpıyorlar, «Biz başta olsaydık mızıkçılık etmezdik, kuzu kuzu Amerikan politikası izlerdik» demeye getiriyorlar.

Türkiye'nin parlamenter politikasında ulusallık düzeyi öylesine düşük ki, burjuva partiler politikacılarının ulusal davalarda tutumları öylesine teslimiyetçi ki, Ecevit hükümetinin son tutum ve davranışı bazı yazarlarımıza haysiyetli dış politikanın doruğu gibi görünebiliyor.

Evet, nasıl ki İMF koşullarının kabul edilmesi sonucu sağlanan kredilerle iktisadi bunalımlardan kurtuluş yok ise, nasıl ki emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunda kaldığımız sürece bu bunalımların sık sık gelip çatması kaçınılmaz ise, aynı biçimde ambargonun kalkması ile sana verilecek olan silahlar ancak emperyalist dünyanın bütününe karşı gelebileceği iddia edilen bir tehlike için emperyalistlerin belirlediği zaman ve yerde kullanılması koşulu ile verildiğine göre, bu koşullar altında silahlandırılmış olan bir Türkiye ulusal savunma sorununu çözümlemiş sayılamaz.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Cildi ÇIKTI

1 - 26. Sayı 100 TL.

İsteme Adresi :

Ticarethane Sok., 12/7 - A
Sultanahmet - İSTANBUL

GÖREV: FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMA

Lübnan bağımsız bir ülke. Birleşmiş Milletler üyesi. Bağımsızlığı tüm dünyaca tanınmış. Ve bir gün en gelişmiş Amerikan silahlarıyla donanmış İsrail kuvvetleri, havadan, karadan ve denizden bu ülkeye saldırıyorlar. Güttükleri hedef başından saptanmış, tüm dünyaya ilan edilmiştir: Lübnan'ın içlerine dalarak başkent Beyrut'un varoşlarına kadar ulaşan bölgeyi işgal altına almak ve bu bölge içindeki kamplara sığınmış Filistin'li mültecileri soykırımdan geçirmek, yok etmek. Siyonistler saldırı planlarının bu olduğunu ilan etmekle kalmamışlar, bu yolda bir kararı meclislerinden de geçirmişlerdir.

Siyonist saldırısının bahanesi Filistinli yurtseverlerin Tel-Aviv çevresinde girişmiş oldukları son eylemdir. Ama iki-üç fedainin cesurca giriştiği bir intihar eylemine misilleme olarak bir ülkenin nerde ise yarısının işgal edilmesi ve işgal bölgesinde erkek - kadın, çocuk - ihtiyar farkı gözetmeksizin soykırıma girişilmesinin gösterilemiyeceği açıktır. Onun için İsrail sözcüleri artık misillemeden değil, kendi ulusal savunmalarının gereğini yerine getirmeden sözediyorlar. Filistin halkı toptan yok edilmelidir ki biz İsrail denen emperyalizmin köprübaşısında rahatça kalabilelim, demeye getiriyorlar.

İsrail yöneticileri devletler hukukuna, tüm dünyaya meydan okurcasına giriştikleri bu geniş çaptaki askeri işgal hareketine Amerika'nın onayı olmadan girişemezlerdi. Herşey saldırının ABD emperyalistleri ile birlikte planlandığını ve onların işareti ile uygulamaya geçirildiğini gösteriyor. Washington sözcülerinin Filistin halkının soykırıma uğratılması olgusu karşısında aldatmaca türünden de olsa en ılımlı bir itirazları bile olmadı. Yalnızca bu bile ABD emperyalistlerinin bu işte suç ortağı olduklarını kanıtlamaya yeter.

Bu işde Enver Sedat tipinden emperyalizmin işbirlikçileri daha az sorumlu değillerdir. Sedat'ın İsrail gezisi ile başlayan gelişmeler sonunda siyonist devletin güney sınırlarını güvenlik altına almış ve İsrail genel kurmayının kuzeye rahatlıkla kuvvet yığınakları yapma olanağını sağlamıştır.

İsrail saldırısını birçok ülkeler lafta kınadılar. Bu kınamaların bir çoğu Filistin fedailerinin son Tel-Aviv eylemi ile en az otuz bin kişilik İsrail kara, deniz ve hava kuvvetlerinin bir ülkenin başkenti duvarlarına kadar varan işgal hareketini bir tutuyor ve iki hareketi birden kınıyor. Bu kınamak değil, siyonist saldırısını mazur göstermektir. Ankara hükümetinin bu konudaki açıklaması bu dolaylı tasvibin tipik örneğidir. Ecevit hükümeti açıklamasında şiddet ve tehdiş eylemlerini Türkiye'nin tasvib etmediğini, şiddete şiddetle misillemelerde bulunmayı haklı görmediğini, İsrail'in misilleme hareketinin «ölçüsüz» olduğunu söylemekte ve «Lübnan gibi komşu bir Arap ülkesinin sınırlarının ihlal edilmesini tasvip etmemiz mümkün değildir» demektedir.

Bundan daha sulandırılmış bir açıklama yapılamaz. Hükümet siyonist saldırısını «tasvip etmemiz mümkün değildir» demekle bir an için bile olsa tasvip etmeyi düşündüğünü, ama sonunda buna olanak bulamadığı için tasvip etmediğini yani onaylamadığını itiraf ediyor. Budur hükümetin Türkiye'nin burnunun dibinde ceryan eden bu son derece vahim olay karşısındaki tutumu. Ama Türkiye halkının tutumu bu değildir. Halkımız olanca coşkusu ile kardeş Filistin halkının yanındadır, saldırgan ABD emperyalizminin ve onun maşası olan siyonist soykırımcıların karşısındadır. Halkımız emperyalizmin ve siyonizmin müttefiki durumunda olan Sedat gibilerin simgelediği Arap gericiliğini de ve millet hainliği olarak kınamaktadır.

Eğer Ecevit hükümeti Türkiye halkının muazzam çoğunluğunun duygularını dile getirmek ve eyleme geçirmek isteseydi ABD emperyalistlerinin kışkırttığı siyonist saldırısı karşısında en kesin bir tutum alır ve Arap ulusal güçleri ile ka-

yıtsız şartsız dayanışmaya girişirdi. Bu, İsrail ile diplomatik ilişkilerin derhal kesilmesi demektir. Bu Türkiye'nin burnunun dibinde yer alan böylesine açık bir saldırı karşısında ilgisiz kalamayacağını ve tüm olanaklarıyla saldırıya uğrayan kardeş Filistin ve Lübnan halklarının yardımına koşacağını açıkça ilan etmesi ve bu beyanın gereğini yerine getirmesi demektir. Halkımızın duygularını yansıtan bir politika ancak bu olabilir. Ama Türkiye'nin emperyalist dünya içinde sömürülen ülke durumunu, Türkiye'de Amerikan vesayetini emperyalist tekellerin ve işbirlikçi sermayenin ekonomideki egemenliğini, NATO üyeliğini sineye çekenler, ulusal savunmanın ana sorununun Amerikan ambargosu olduğunu ve ambargo kaldırılınca sorunun çözümleneceğini sananlar böyle bir politika izleyemezler.

İsrail saldırısı tüm dünyadaki ilerici güçler için bir sınavdır. Eğer bu saldırı ve soykırım emperyalistlerin, siyonistlerin ve Arap gericiliğinin yarına bırakılırsa Ortadoğu sorunu on yıllar boyunca emperyalistlerin ve siyonistlerin sömürü ve tahakküm politikalarına uygun bir biçimde çözümlenmiş olacaktır. Ve Arap ulusal kurtuluş hareketi büyük bir yenilgiye uğrayacaktır. Ve Türkiye'de bu bölgede olduğuna göre ülkemiz de bundan nasibini alacaktır. Yani Türkiye'de Faşist cephe kendini çok daha elverişli bir uluslararası ortamda bulacak ve bundan yüreklenerek daha da azgınlaşacaktır.

İsrail saldırısı bir sınavdır. Bu sınavı başarıyla geçmek için başta Arap ulusal kurtuluş hareketi bölgedeki tüm ilerici güçler, tüm sosyalist dünya kararlılıkla saldırının karşısına dikilmekle ve onu etkisiz kılmakla yükümlüdürler. ABD emperyalistleri ve kuklaları siyonistler bu işi başlattılar devrimci güçler bitirmelidirler. Ve sonunda Filistin halkı vatan topraklarına kavuşmalıdır. Arab'ın da Yahudi'nin de eşit ve özgür vatandaşlar olarak yaşayacakları bağımsız ve demokratik Filistin devleti bir gerçek olmalıdır.

Siyonist saldırısı Türkiye'deki demokratik güçler için de bir sınavdır. Bu olay birkaç protesto demeci ile geçiştirilemez. Tüm demokratik çevreleri içeren bir Filistin halkıyla dayanışma komitesi kurulmalıdır. Bu komite en kısa zamanda ülke düzeyinde yığınsal dayanışma eylemlerine girişmeli Arap halklarıyla kardeşliğimizin somut kanıtlarını ortaya koymalıdır.

Emperyalizmi onun yaratığı olan siyonizmi ve Arap gericiliğini tarih ölüme mahkûm etmiştir. Ölüme mahkûm her düzen gibi bunlar da halkların kanını dökmekle, soykırımlara başvurmakla kaçınılmaz akibetlerini önleyeceklerini sanıyorlar. Ama soykırımlar onları kurtarmayacaktır. Orta doğu'da olduğu gibi tüm dünya'da emekçi halkların düzeni gerçek olacaktır.

Mihri Belli Yunanlı Gazeteciye Propağanda İddiasıyla Yargılandı

İstanbul 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde TEP Genel Başkanı Mihri Belli «TA NEA» adındaki Yunan gazetesi muhabirine demeç verirken komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla yargılandı.

Geçen yıl Türkiye'ye gelerek siyasi parti liderleriyle mülâkatlar yapan Yunan gazeteci Lefter Papadopulos'ın Türkiye röportajı bir seri yazısı halinde «Ta Nea»'da yayımlanmıştı. Atina'da çıkan bu gazetede Mihri Belli'ye geniş bir yer ayrılmış, Belli'nin Yunan iç savaşında çeteciler safında savaşmış olması üzerinde durulmuştu. Belli verdiği demeçte Türkiye'den söz ederken Milli Demokratik Devrim stratejisinin ülkemizin koşullarına uygun bir strateji olduğu görüşünü de savunmuştu.

Demecin «Ta Nea»'da yayımlanması üzerine MHP yanlısı «Orta Doğu» gazetesi bu vesileyle ihbar niteliğinde bir yazı yazmış ve demeçte TEP'in komünist partisi olduğu, anarşik olaylardan sorumlu olduğu söylendiğini iddia etmiştir.

Savcılık, bu ihbar yazısını ciddiye almış, bunun üzerine soruşturma yapmış ve sonunda dâvâ açmıştır. Duruşmada Belli, Yunan gazetesinde çıkan demecinin doğru olduğunu, ancak çeviride kasıtlı tahrif bulunduğunu söylemiş, ayrıca 142. maddede birden fazla kişi önünde propaganda söz konusu olduğuna göre, Yunan gazetecisiyle başbaşa yaptığı bir görüşmenin bu maddeye girmiyeceğini belirtmiştir.

Ölümünün 25. Yıldönümünde

STALİN

Bundan 25 yıl önce İosip Visarionoviç Stalin öldü.

Stalin adı, Lenin'inkinden sonra Bolşevik Partisi ve ilk sosyalist ülke Sovyetler Birliği tarihine kazınmıştır. O daha yüzyılımızın başlarında Rusya devrimci hareketine katıldı. Devrimciliği daha orta eğitim sıralarında başladı. Stalin RSDİP'de Bolşevik kol oluşur oluşmaz onun saflarında yerini aldı ve sonuna kadar Lenin'den ayrılmadı.

Gürcü idi. İlk mücadelelerini Kafkasya emekçileri içinde verdi. Çarlık polisi onu kısa zamanda «tehlikeli kişi» olarak damgaladı. Beş kez Sibirya'ya sürülmüştür. Defalarca sürgünden kaçarak mücadeleye atıldı.

Daha o dönemde bile Stalin yalnızca bir aksiyon adamı olarak kalmadı, önemli teorik çalışmalarda bulundu.. Bolşevik yayın organı «Pravda»yı 1912-13 yıllarında çıkaranlardandır. 1917 devrimini yapan kuşağı yetiştirmiştir o yılların «Pravda»sı. Çarlık Rusyasının ezilen uluslardan birinin çocuğu olarak o, ulusal soruna özel bir ilgi duyuyordu. 1913'de ilk teorik çalışması bu konuda olmuştur.

Stalin Büyük Ekim Devrimi yıllarında Milliyetler Komiseri idi. Lenin'in önderliğinde beş kişilik en yüksek karar organında o da vardı. Sonradan Parti Sekreterliğine geldi. 1924'de Lenin öldüğünde bu görevdeydi. Stalin 1920'lerde Parti örgütü elde tutarak Trotski'nin temsil ettiği 'sol' sapmaya karşı Leninist çizgiyi savunmuş, sosyalist kuruluşa geçişin önünde duran sapma niteliğindeki engelleri etkisiz duruma getirebilmiştir.

Sovyetler Birliğinde sosyalizmin kuruluşu herkesten önce onun eseridir.

İkinci Dünya Savaşı ilk önce emperyalist devletler arasında patlak verdiği zaman Stalin Sovyetler Birliği'ni savaş dışında tutmak için elinden geleni yaptı. Alman Nazi sürüleri saldırdıkları zaman da Sovyet halkının istilâcıları yurt topraklarından kovabilmesi için ülke düzeyinde Anayurt savunmasını örgütlendirdi, halkın inanılmayacak fedakârlıklara katlanabildiği moral ortamın yaratılmasına ön ayak oldu. Bu tarihin kaydettiği en kanlı, en yıkıcı savaştı. Sovyetlerden yirmi milyon insan öldü. Naziler SSCB'nin meskûn bölgelerinin üçte birini işgal ettiler ve gerilemeye zorlandıkları zaman taş taş üstünde bırakmadılar. Ama bu kadar büyük kayıplar Sovyet halkının savaşma azmini bilemekten öte bir sonuç vermedi. Ve sonunda Nazi Almanya müttefikleriyle birlikte yenildi. Sovyet askerleri Almanya'nın göbeğinde Amerikan ve İngiliz askerleriyle kucaklaştılar. Savaşın en büyük yükünü Sovyetler Birliği omuzlamıştır. Faşizmin kalelerinin yıkılmasında en büyük şan ve şeref bu ülkenindir. Ve bu dönemde Sovyet Ordularının başkomutanı İosip Stalin idi. O Sovyet yurtseverliğinin simgesi olmuştur. Savaş sonunda Avrupa'nın yarısı sosyalist kampa katıldı. Çin devriminin zaferi ve ezilen halkların kurtuluşu için elverişli koşullar oluştu.

Zaferden sonra savaşta pek az kayıplara uğramış olan ABD'nin biti kanlanmış emperyalistleri soğuk savaşı başlattılar. Atom bombası tekellerinde idi. Ama bu en ters koşullarda, sosyalist dünya, Stalin'in önderliğinde savaş kundakçılarının planlarını bozdu ve Sovyet ülkesinin yaralarını sararak toparlanmasını sağladı.

Stalin başa geçtiği zaman Sovyetler ülkesi geri bir tarım ülkesiydi. Ölümünden birkaç yıl sonra SSCB uzay çağını açan ülke oldu.

Elbetteki onun da yanılgıları olmuştur. Ama sosyalizm davasına katkıları çok çok daha ağır basar.

Tarih onu Lenin'in yoldaşı SSCB'de sosyalizmin kurucusu, Büyük Anayurt Savaşının başkumandanı diye anacaktır.

İşçiler Dayatılan İkilemi Reddediyor

CHP bir burjuva partisidir. İçinde sosyalizan eğilimde bir sol fraksiyon barındırdığı bir gerçektir. Bu partinin seçim kampanyalarında faşizme karşı çıktığı, solundaki güçlere de sınırlı eylem alanı tanıyan bir demokrasiyi savunduğu gerçektir. Bu partinin genel seçim kampanyalarında küçük burjuva dönüşümcü bir platformla ortaya çıktığı da bir gerçektir. Ama gene de sınıfsal karakteri gereği CHP bir burjuva partisidir. Uluslararası alanda «Sosyalist Enternasyonal» ile bağlar kurmuş olması Batı Avrupa'nın sosyal demokrat partileriyle yakın ilişkileri bulunması CHP'nin sosyalist değil, burjuva karakterinin gereğidir. Çünkü Batı Avrupa sosyal-demokrasisi sosyalizmi çoktan reddetmiştir, tekellerle bütünleşmiş durumdadır. Sosyal-demokrasi nerede iktidar olmuşsa kapitalist düzenin baş savunucusu kesilmiştir.

Bu gelişmiş ülkelerde sosyal demokrasinin tüketim toplumu koşullarında şartlanmış olan işçi sınıfının geniş bir kesimini peşinden sürüklemesi onun burjuva karakteri ile çelişen bir durum değildir.

Son zamanlarda Batı Avrupa sosyal-demokrasisinden aldığı esinle olacak CHP sendika hareketine çok özel bir ilgi göstermeye başladı. Buna bir bakıma el koyma da denebilir. Batı Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkelerinde, bu sömüren ülkelerde hayat standardı Türkiye emekçileriyle kıyaslanmıyacak derecede yüksek olan işçi sınıfının sendikal hareketini sosyal-demokrasinin denetim altına alması hem tarihsel gelişme, hem iktisadi gelişme düzeyi bakımlarından olanaklıdır ama, Türkiye gibi sömürülen bir ülkede, emekçilerin hayat standardının en düşük düzeylerde bulunduğu bir ülkede böyle bir şey olamaz. CHP'nin anti-faşist ve küçük burjuva dönüşümcü bir platformu savunmasını olumlu karşılarız. Ama işçi hareketine bu partinin el koymaya kalkışmasının kendisini kaçınılmaz olarak anti demokratik tutum ve davranışlara sürükleyeceği bilinmelidir. Kısaca eğer CHP tutarlı bir burjuva demokratik bir çizgi izleyecekse işçi sınıfına gölge etmeme konusunda dikkatli davranmalıdır.

Peki, DİSK içinde olsun, Türk-İş içinde olsun birçok sendika yönetimi CHP eğilimli olduğuna göre bu parti bunları red mi etmelidir? Bunu önermiyoruz. Ama tarihsel gelişmesi gereği burjuva karakter taşımakla birlikte siyasal bakımdan türdeş bir görünümde olmayan CHP'nin bambaşka bir tarihsel gelişmeden geçmiş olan ve işçi sınıfı hareketinin gelişmiş kapitalizm koşullarına ulaşmasıyla son biçimlenmesini alan sosyal-demokrat partiler gibi hareket etmeye kalkışması Türkiye koşullarında hızla bilinçlenen işçi tabanının özlem ve eğilimlerine ters düşen bir dıştan dayatma durumu yaratacağı açıktır. Burada demokrasi ilkelerine bağlı bir dönüşümcü parti için doğru tutum bu cinsten dayatmalardan kaçınmak işçi sınıfının bilinçlenmesi sonucu proleter devrimci akımın işçi yığınları arasında kök salmasını engelleme durumlarına düşmemektir. Bu bakımdan iktidar olmanın sağladığı olanaklardan yararlanan CHP'nin her ne pahasına olursa olsun CHP eğilimindeki sendikacıları tabana karşı yönetimde tutmak yollarına başvurmamalıdır.

12 Mart dönemini izleyen ekim 1973 seçimlerinden sonra özellikle 1975'den başlayarak Türkiye sendika hareketi içinde daha ilerici bir kolu temsil eden DİSK çatısı altında bir üstü örtülü ittifak oluştu: CHP ile «ilerlemeci» diye adlandırılan sağ oportünist fraksiyon arasındaki ittifak. Bu ittifak sonucu DİSK'in başına çöreklenen bir bürokrat grubu çok kez ahlâk dışı yöntemlere başvurarak bir tasfiyecilik hareketine girişti. Uygulamayı yapan genellikle «ilerlemeci» takımıydı, ama CHP eğilimli sendika yöneticileri bu operasyonu desteklemekte kusur etmediler. Çünkü operasyonlar daha çok kendilerine yarıyordu. Amaç sosyalist hareketin «ilerlemeci» sağ fraksiyon dışında tüm grup ve çevrelerinin sendika hareketi ile ilişkilerini kesmekti. Bu amaçla patronlarla işbirliği yapıldı. Patronlara işten atılmak üzere tasfiye listeleri sunuldu. Tasfiye edilenler genellikle «goşist» ya da «Mao'cu» yakıştırmasıyla kötüleniyordu. Oysa bunlar büyük çoğunluğu ile ne «goşist» idi ne de «Mao'cu». Bunlar, genellikle grevlerde, direnişlerde başarılı sınav vermiş, sınıf mücadelesi içinde devrimci bilinçleri bilenmiş, işçi lideri niteliğinde kişilerdi. «İlerlemeci »takımı patronlara ihbarlarda bulunarak, işten atılacakların listelerini sunarak DİSK içinde biricik eğemen akımın kendi oportünist sağ çizgileri olacağını umuyorlardı. Tasfiyeler sonucu çok kez sollarındaki unsurları saf dışı ederek sağlarındaki CHP'li sendikacıların değirmenine su taşıdıkları bir gerçektir. Ama bu onları durdurmuyordu. Zamanı gelince nasıl olsa CHP'nin hakkından geleceklerdi. Hem CHP müttefikleri değil miydi? Türkiye sosyalizme varmadan CHP yönetiminde «ileri demokrasi» dedikleri bir aşamadan geçmeyecek miydi? Ve kırk yıllık burjuva partisi CHP bu «ileri demokrasi» aşamasında kendi eliyle sosyalizme geçiş koşullarını hazırlayarak bindiği dalı kesmiyecek miydi? İşte bu şaşkınca taktiklerle «ilerlemeci» takımı CHP'li sendikacıları DİSK içinde güçlendirdi de güçlendirdi. Kimi durumlarda yasaları ve sendika tüzüklerini çiğneyerek devrimciler yönetimindeki sendikaların varlığına son verdiler ve bunların tabanını CHP yönetimindeki sendikalara peşkeş çektiler.

Gün geldi CHP'li kol yeterince güçlendiğini anlıyarak DİSK yönetimine el koydu. CHP'nin sağındaki güçlerle anlaşarak iktidara yürümesi bu el koyma operasyonunu zorunlu kılıyordu. Artık eski müttefik «ilerlemeci» takımını CHP lideri bile sırttan atılması gereken bir yük, bir «kene» sayıyordu. Sonunda 1967'de çoğunluğu TİP çizgisini benimsemiş olan yani CHP'nin çok daha solunda olan bir partinin politikasını izleyen sendika liderleri tarafından kurulmuş olan DİSK, CHP önderliğine geçti. «İlerlemeci» takımının ihanetinin sonucu bu oldu.

Şimdi «İlerlemecilerin» elinde kalan başlıca sendika Maden-İş'tir. Maden-İş tabanını oluşturan kişiler çetin mücadelelerden geçmişlerdir ve işçi sınıfımızın en bilinçli kesimini oluştururlar. Gerçek şudur ki Maden-İş yönetimi bugün artık bu bilinçli tabanı temsil etmemektedir. Maden-İş yönetiminde yer alan bazı kişilerin yukarda belirtilen marifetleri, bu kişilerin, hiç değilse bir kesiminin kişisel menfaat uğruna patronlarla anlaşarak dürüst sendikacılıktan saptıkları yolunda yaygın söylentiler ve bu kişilerin bu söylentileri doğrulayacak ölçüde maddi refah içinde bulunmaları gibi etkenler Maden-İş yöneticilerinin itibarını yitirmesi sonucunu doğurmuştur. Öyle ki yapılacak olan demokratik bir genel kurulda bugünkü yönetimin tepe taklak düşeceği kesin sayılmaktadır. Bunu Maden-İş yöneticileri de biliyorlar. Halâ ayakta durmalarını anti demokratik Maden-İş tüzüğüne borçlu olduklarını biliyorlar. Bunu iyi bildiklerinin en iyi kanıtı son DİSK Genel Kuruluna olsun, daha önce toplanan Maden-İş Genel Kuruluna olsun katılabilen delegelerin hemen hemen tümünü seçimle değil tepeden atamayla gelmiş olmalarıdır.

Maden-İş tabanında kaynaşma olduğu bir gerçek. Sendika hareketi içinde sağ unsurlar bundan yararlanarak bir köşe kapmak için harekete geçtikleri de bir gerçek. Son Ereğli Demir-Çelik'deki olaylar, Maden-İş yönetiminin itibarını yitirmesinden yararlanan bazı CHP eğilimli hatta daha da sağ unsurların harekete geçebildiklerini, bulanık suda avlanmanın ustası bazı kişilerin sonuç da alabildiklerini gösteriyor. Öyle ki bugün Maden-İş tabanını oluşturan işçilere bir ikilem dayatılmış bulunuyor: Ya «ilerlemeci» takımı seçeceksin ya da CHP'lileri. İşçiler bu ikilemi reddetmektedirler. Onların özlemi bir an önce demokratik bir genel kurul yaparak sendika yönetimine grevlerde, direnişlerde denenmiş en bilinçli, en yiğit işçi liderlerini getirmektir. Sendika içi demokrasiyi gerçekleştirmek ve işçilerin gerçek temsilcisi bir yönetimi başa geçirmek, tüm işçilerin önünde duran görevdir.

Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine!

EMEKÇİ

Ciltleri Çıktı

1. Cilt: Sayı 1 - 6

2. Cilt: Sayı 7 - 14

3. Cilt: Sayı 15 - 26

Her Cilt 100 TL.

İsteme Adresi:

Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Sultanahmet - İSTANBUL

İflas Halinde Bir Tez

Emperyalistlerarası çelişkiler şu yada bu yoldan çözümlenir dedik. Çözüm yollarından biri de savaştır. Çelişkiler en şiddetli noktaya vardığında başvurulan bir çözüm yoludur bu; ve emperyalizmin eşitsiz gelişme yasasının bir eseridir emperyalist savaş. Çünkü eşit olmayan gelişme yasası sonucu ortaya dünyanın yeniden paylaşılmasını talep eden emperyalist çıkar grupları ve emperyalist devletler çıkabilir. Ve çelişki öyle şiddetlenir ki, savaş yoluyla çözümlenmesi kaçınılmaz olur.

Bu durumda bile emperyalist kampın dağılıp yok olmasının sözünü edemeyiz. Söz konusu olan emperyalist kamp içindeki çıkar grupları arasında bir çatışmadır. Zaten emperyalist kamp içinde çıkar grupları bu gruplar arasında çelişkiler ve sürtüşmeler hep vardır. Dingin ve duragan, çelişmesiz ve sürtüşmesiz bir emperyalist kamp düşünemeyiz. Emperyalist paylaşım savaşları anında bu çıkar grupları iyice belirginleşir. Ama emperyalist kamp yok olmaz. Savaş en şiddetli noktasına varmış çelişkileri şu yada bu emperyalist güçlerin lehine geçici olarak çözümler.

Tabii ki, ÇKP sözcüleri ve yerli Pekinciler böyle düşünmüyor. Onlar, «İkinci Dünya» ülkelerinden saydıkları Batı Avrupa emperyalist ülkeleri ve Japonya gibi ülkelere A.B.D. emperyalizminin «Koruyucu Şemsiyesi» altında kalmayı hararetle önerdikleri halde, ve önermeseler dahi ABD'nin jandarmalığını yaptığı NATO bir gerçek olduğu halde, bu gerçeği ve kendi önerilerini bir yana atıp, emperyalistlerarası son derece olağan ve kaçınılmaz rekabetin yarattığı çelişmelere, sürtüşmelere ve mücadelelere bakarak, emperyalist kampı dağıtıp yok ediyorlar.

Ç.K.P Merkez Komitesi «Başkan Mao'nun Üç Dünya Teorisi, Marksizme-Leninizme Büyük Bir Katkıdır» başlıklı bildirisinde şöyle diyor:

«Batı Avrupa ülkeleri, ABD denetimine karşı yirmi-otuz yıl süren bir mücadeleyle ve aynı zamanda Birleşik Amerika'nın saldırı siyasetinin dünya çapında ağır darbeler yemesini fırsat bilerek savaş sonrasının ilk yıllarında ABD tahakkümüne boyun eğmek zorunda kaldıkları durumu değiştirmeyi başarmışlardır. Japonya da Pazarın kurulması, Fransa'nın De Gaulle yönetimi altında izlediği bağımsız siyasetler, ABD'nin Vietnam, Kamboçya ve Laos'taki saldırı savaşı karşısında Batı Avrupa ülkelerinin aldıkları pasif ve eleştirici tutum kapitalist dünyada dolara dayanan para sisteminin çöküşü ve bir yanda Batı Avrupa ve Japonya ile öbür yanda Birleşik Amerika arasında giderek keskinleşen ticaret ve döviz savaşları bütün bu gerçekler, Birleşik Amerika'nın başını çektiği eski emperyalist kampın çözülmesini belgelemektedir. Gerçi Batı Avrupa ülkelerinin Japonya'nın vb. tekelci kapitalistlerinin Birleşik Amerika ile bin bir türlü bağları olduğu ve Sovyet sosyal-emperyalizminin tehdidi karşısında bu ülkelerin hâlâ ABD'nin «koruyucu şemsiyesi»ne bel bağlamak zorunda olduğu doğrudur. Ama Birleşik Amerika denetim siyasetini sürdürdüğü sürece bu ülkeler böyle bir denetime karşı ve eşit ortaklık için verdikleri mücadeleden vazgeçmeyeceklerdir.»

Bir kez, «Batı Avrupa ülkelerinin ABD denetimine karşı yirmi otuz yıl süren bir mücadele ile (. . .) savaş sonrasının ilk yıllarında ABD tahakkümüne boyun eğmek zorunda kaldıkları durumu değiştirmeyi başarmışlardır.» Sözleri gerçeğe uymamaktadır. Kuşkusuz şimdiki durum, İkinci Dünya Savaşının ilk yıllarındaki durum değildir. Söz konusu Batı Avrupa Ülkeleri savaş sırasında tahrip olan ekonomilerini yeniden canlandırmışlar, devlet örgütlerini yeniden elden geçirmişlerdir. Besbelli ki savaştan henüz ve ekonomileri harap olarak çıkmış bu ülkelerin ABD karşısındaki durumları ile bugünkü durumları aynı olamaz.

Ancak, gerçeğe uymayan şey, ABD'ye karşı yirmi-otuz yıl süren bir mücadele sonucu bu duruma gelmiş olmalarıdır. Gerçek bunun tam tersidir. Bu emperyalist ülkelerin ekonomilerini yeniden canlandırılması büyük ölçüde ABD emperyalizminin desteği ile oluşmuştur. Söz konusu emperyalist ülkelerin bu günkü duruma ABD emperyalizminin «Koruyucu kanatlar» altında ve onun ekonomik desteği ile geldikleri yadsınamaz; ve bu anlaşılır bir şeydir. Çünkü amaç emperyalist kampın güçlendirilmesi ve ABD kaynaklı tekellerin sermaye ihracıdır. Nitekim öyle olmuştur. Hem emperyalist kamp güçlendirilmiştir ve hem de çok uluslu tekelleşmenin de bir sonucu olarak AET'nin en dinamik sanayi dallarının bir çoğunda ABD kaynaklı sermaye eğemen durumdadır.

Emperyalist kamp demek bir tane güçlü emperyalist devlet ve o'nun etrafında dökülen, eliayağı tutmayan diğer emperyalist devletler demek değildir. Dünya kapitalist (emperyalist) ekonomisinin yapısı buna izin vermez. İşin özü budur. Ama bunu takviye eden gerekçeler de bulabiliriz ararsak. Örneğin, ikinci dünya savaşından sonra yeryüzünde tek sosyalist ülke bir sosyalist dünyaya dönüşmüştür. Bu bile kendi başına savaştan en güçlü devlet olarak çıkan ABD emperyalizminin emperyalist kampı güçlendirmesi için yeterli nedendir.

B. Avrupa emperyalist ülkelerinin savaşı izleyen ilk yıllarda A.B.D. karşısındaki durumları ile bugünkü durumlarına bakarak, emperyalist kampın dağıldığı sonuçuna varmak yanlaştır. Eğer, durum, İkinci Dünya Savaşını hemen izleyen ilk yıllardaki gibi kalsaydı ÇKP yönetimi, o zaman, kendi düşünce zincirine göre emperyalist kampın dağılıp, ortadan kalktığını ileri sürmeyecekti herhalde. Oysa bu olanaksızdır, ama emperyalizmin eşitsiz gelişme yasasına karşın emperyalist kampın varlığı bir gerçektir. Sermayenin ulusal duvarları yıkmasından ötürü, uluslararası tekelci birliklerden ötürü, ve bunlara bağlı olarak oluşan ulusararası emperyalist burjuvaziden (uluslararası finans-oligarşisi) ötürü, emperyalizm yaşadıkça bir emperyalist kamp var olacakdır.

ÇKP bildirisi emperyalist kampın dağıldığına kanıt olarak, emperyalist kamp içinde olağan ve kaçınılmaz olan sürtüşme ve rekabetleri ileri sürüyor. Aynı bildiride şunlar da söyleniyordu gördüğümüz gibi: «Batı Avrupa ülkelerinin Japonya'nın ve tekelci kapitalistlerinin birleşik Amerika ile binbir türlü bağları olduğu ve Sovyet Sosyal-emperyalizminin tehdidi karşısında bu ülkelerin hâlâ ABD'nin koruyucu şemsiyesi'ne bel bağlamak zorunda olduğu doğrudur...» Evet, bunları da söylüyorlar ama onlara göre yine de bu kamp dağılmıştır; böyle bir emperyalist kamp yoktur. Yanlızca bu lâflar bile ABD'nin başını çektiği bir emperyalist kampın varlığının teslim edilmesidir.

ÇKP bildirisi, eşitsiz gelişme yasasının sözünü etmesine karşın emperyalistlerarası rekabetin yol açtığı mücadeleye «eşit ortaklık için mücadele» diyor. Aktardığımız satırlara dikkat edecek olursanız, aynen şöyle deniyor: «Ama Birleşik Amerika denetim siyasetini sürdürdüğü sürece bu ülkeler böyle bir denetime karşı ve eşit ortaklık için verdikleri mücadeleden vazgeçmeyeceklerdir» Bu ülkelerin, yani NATO içindeki emperyalist ülkelerin mücadelesi Amerikan emperyalizminin denetimine karşı eşit ortaklık mücadelesi imiş. Ne için eşit ortaklık? Apaçık ki, emperyalist sömürü ve tahakküm için eşit ortaklık. Böyle birşey mümkün mü? elbette değil. Emperyalistler arasında daha fazla kâr, daha fazla sömürü, daha fazla tahakküm uğruna mücadeleye eşit ortaklık için mücadele kılıfı geçiriliyor. Hadi diyelim ki, «eşit ortaklık için mücadele» bizim yorumladığımız gibi kötü bir şey değil. Peki bu, devrimci bir mücadele midir? «ABD denetimine karşı ve eşit ortaklık için mücadele» bağımsızlık mücadelesi midir? Hiç de değil. Marksistler emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma uyanıklığını göstermek zorundadırlar. Ama bu başka şey, «ikinci dünya» denilen bu emperyalist ülkelerin Sovyetler Birliği karşısında ABD emperyalizminin «koruyucu şemsiyesi» ne bel bağlamalarını yani NATO da kalmalarını savunmak başka şeydir.

Hem ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist kampın dağıldığını savunacaksın, hem söz konusu ülkelere ABD emperyalizminin jandarmalığını yaptığı NATO'da kalmalarının zorunluluğuna ilişkin görüşleri ileri süreceksin. Hem de aynı ülkeler, gönüllü olarak zaten NATO içinde yer alıyorlarken. Besbelli ki bu ABD'nin başını çektiği emperyalist kampın sürmesini önermektir. «ABD denetimine karşı eşit ortaklık için mücadele» ise emperyalistlerarası olağan çelişmelere geçirilmiş bir kılıftan başka bir şey değildir.

Eğer, emperyalist kampın mağılması sonucu, ABD emperyalizmini dışarda bırakan emperyalist bir ikinci dünya olsaydı, bugün bunların ABD emperyalizminin «koruyucu şemsiyesi» altında (hem de gönüllü olarak) bulunmalarının hiçbir anlamı kalbazdı. Nasıl ki, bu ülkeler SSCB'nin «koruyucu şemsiyesi» altında kalmayı reddediyorlarsa, Amerikan şemsiyesini de reddederlerdi. Madem ki söz konusu devletler «iki süper devlet»in dışındadır ve onlara karşı mücadele veriyorlar, üstelik bu mücadele dünya proleter devriminin yedek gücüdür, o halde Amerikan emperyalizminin koruyucu kanatları altına girmek neyin nesi?

Pekin sözcüleri, tıpkı «Üçüncü Dünya» konusunda olduğu gibi, gerçekleri zorlayarak, bu arada sosyalizmin bilimine de ters düşerek yapay bir «İkinci Dünya» yaratma çabasındadırlar.

Oysa ÇKP'nin asıl düşüncesi bütün bu yuvarlak lafların altında sırıtmaktadır. O da şudur: ABD emperyalizminin başını çektiği, jandarmalığını yaptığı, bir emperyalist kamp vardır. Ve bu kampın, «baş düşman sovyet sosyal emperyalizmi» karşısında varlığı titizlikle korunmalıdır. «ABD denetimine ve eşit ortaklık için mücadele» falan gibi laflara gelince, eh! ne de olsa koskoca ÇKP bu! serde devrimcilik var, meramını açıkça söyliyemez.

Sözün kısası, «İkinci Dünya» esas olarak ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist kampın dağılıp yok olmasına dayandırılmaktadır. Ne var ki, aslında, ÇKP Yönetiminin ve Yerli Pekincilerin bu kampın dağılıp yok olmasına, stratejileri gereği, tahammülleri yoktur.

Faşizmin Kaynağının Kurutulması İçin...

Faşist saldırıların 16 Mart İstanbul Üniversitesi Olayı ile açıkça katliama dönüşmesi karşısında TEP Genel Başkanı Mihri Belli aşağıdaki demeci vermiştir:

«Faşist cephenin illegal silahlı vurucu gücünün saldırılarının tırmanışı sürüyor. Artık iş katliama kadar varmıştır. 16 Mart günü üniversite merkez bina önünde bombalı, otomatik silahlı saldırı ancak katliam olarak nitelendirilebilir. Amaçları bellidir: hükümeti aciz duruma düşürmek ve bir faşist müdahalenin koşullarını hazırlamak.

«Başbakan son saldırı ile ilgili demecinde «kaynaklarının kurutulmasında telâşa kapılanların (...) son güçlerini ortaya koydukları»ndan söz ediyor. Buna inanmak güçtür. Bugüne dek kaynaklara gidilmemiştir. Üstelik faşist saldırganlar parlamentoda sandalyalar kapabilmiş ağabeylerinin sürekli olarak açık desteğinden yararlanıyorlar. Bir faşist katil suç üstü yakalandı mı başbuğları derhal devletin TRT'sinde onlara arka çıkıyor, asayişi korumakla görevli olanların karşısına dikilebiliyor. 16 Mart katliamının akşamı Televizyonda dış politika ile ilgili bir açık oturumda MHP sözcüsü Güner, tartışılan konu ile ilgisi olmadığı halde, denk getirip ülkücü takımını seyirciler önünde övdü. Kontr-gerilla tartışmalarında Ecevit gerilemiş ve son söz faşist cephenin sözcülerinde kalmıştır.

«Bu koşullarda faşist saldırı kaynaklarının kurutulmasından söz edilemez. Tarihte, burjuva demokrasilerinde, hukuk devleti kurallarına bağlı kalarak demokrasi düşmanı, darbeci çevrelerin etkisiz duruma getirildikleri görülmüştür. Ama bunu yapabilmek için herşeyden önce asayişi ve savunmayı korumakla görevli kurumların hükümetin emri altında bulunması şarttır. 12 Mart açık faşizmi döneminde, MC iktidarları yıllarında bu kurumlarda yuvalanmış ve belleyici duruma gelmiş olan faşistler temizlenmeden Türkiye' de burjuva hukuk devleti mekanizmasını işletmenin olanağı yoktur. Eğer bu yolda olumlu gelişmeler varsa hükümet bunları kamuoyuna açıklamakla yükümlüdür. Yoksa «kaynakların kurutulması» yolundaki iddialar havada kalacaktır.»

17.Mart.1978

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

BİR ÇAĞRI

Avrupa'daki Türkiyeli Devrimcilere,

Yurdumuz Türkiye'de gelişen olayları yeteri kadar izlediğimiz söylenemez. Hergün 3-5 devrimcinin faşizmin vurucu timleri tarafından katledildiği yurdumuzdaki Devrimci Harekete nasıl katkıda bulunabiliriz? sorusunu hemen gündeme almak zorundayız. Emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen bir ülke olan yurdumuzun, bu sistemden kurtulabilmesi için, bizler, yurdumuzdan binlerce Kilometre uzaklarda olan devrimciler olarak, neler yapabiliriz, neler yapmalıyız sorusuna cevap aramak, buralardaki, her yurtsever devrimcinin devrimci harekete yaklaşımında asgari tavrı olmalıdır.

Yurdumuzun her köşesinde devrimci patlamalar olmakta, Devrimci eylemler Türkiye'nin en ücra köşelerinde yansımaktadır. Kelimenin tam anlamıyla Türkiye'de devrimci potansiyel emperyalizm ve onun yerli işbirlikçilerinin örgütlü gücünü yer yer sarsmakta çatırdatmaktadır. Devrimci potansiyel yurdumuzdaki emperyalist sistemi param parça edebilecek güçtedir. Devrimci güçlerin, hareketin bölük pörçük edilebildiği Türkiye'de, emperyalizmi ve onların işbirlikçilerinin özlediği açık Faşizme geçilemeyişinin tek nedeni devrimci yurtsever demokratik güçlerin güçlülüğündendir.

Ancak Türkiye'deki devrimci potansiyelin gereği gibi değerlendirilemediği bir gerçektir. Açıkça söylemek gerekirse, Türkiye Devrimcileri kendi siyasi örgütlerindeki yerlerini almamışlardır. Yani Türkiye Devrimci Hareketini, şu veya bu nedenle, onun siyasi örgütü yönlendirememektedir. Birçok Devrimci arkadaşımız elini kolunu bağlamış gökten yere iniverecek Devrimci bir siyasi örgüt beklemektedir. Halbuki hepimiz çok iyi biliriz Devrimci siyasi örgüt, prolateryanın öz örgütü ancak devrimcilerin dayanışması ve özverileriyle gerçekleştirilebilir.

Sevinerek ve gururla söyliyebiliriz ki, yurdumuzda devrimci hareketi gerçekten temsil eden gerçekten Devrimci bir parti vardır. Dostla düşmanı ayırt eden ve tüm Devrimcilere (Devrim) için elini uzatan ağırbaşlı bir siyasi örgüt var Türkiye'de. Bu Parti Türkiye Emekçi Partisi'dir.

Türkiye Emekçi Partisi tüm engellemelere rağmen bundan üç hafta önce 12 Şubat 1978 tarihinde birinci büyük kongresini yaptı. Bu kongrede konuşan Parti Genel Başkanı Mihri Belli' nin yurt dışında bulunan Türkiyeli Devrimci ve işçilere gönderdiği mesaj, (varsak bu davada) bizleri uyarmaya yeter. Yine kongrede okunan siyasi ve çalışma raporunu incelediğimizde Entellektüel ve slagoncı güven havasını Türkiye gerçeklerine özgü Devrimci tavrını buluyoruz. Kongreden aldığımız sağlıklı haberlerden Türkiye Emekçi Partisi'nin diğer sol Partiler karşısındaki siyasi üstünlüğü açıkça görülmektedir. Şüphesiz güçlü bir Parti kurmak için yapılacak daha çok iş var. Ancak Kongrede alınan kararlar ve kongrenin havasından anladığımıza göre bunun üstesinden gelineceğine dair büyük umutlar taşıyoruz.

Devrimci bir Partinin güçlenmesi, kitleler içinde kök salabilmesi devrimcilerin özverileriyle mümkündür. Özveri çok yönlüdür. Ekonomiktir, politiktir. Biz en azından, yurt dışındaki devrimciler olarak, Türkiye devrimci hareketine ekonomik dayanışmada bulunmakla yükümlü görmeliyiz kendimizi. Buradan Türkiye'ye temelli dönüş yapan arkadaşlarımızı devrimci bilinçle donatıp Türkiye'de, Türkiye Emekçi Partisi saflarında çalışmak gibi Devrimci bir şuura sahip kılarak politik bakımdan yükümlü kılmalıyız kendimizi. Yoksa Ateşin göbeğinde emperyalizmefaşizme, gericiliğe karşı verilen mücadele sonucu gerçekleşecek (Sosyalizm yolunda tam bağımsız ve gerçekten Demokratik Türkiye'de) başımız dik olarak yaşama durumumuz olamaz. Adama sorarlar, «Nesin, ne yaptın?» diye.

Bizler buralarda sorunlarımızı oturup konuşmalı, buraya özgü ama Türkiye'ye dönük örgütlenme biçimlerimizi saptamalı, birleşemiyeceğimiz konuları değil müşterek yanlarımızı ortaya koymalı asgari müştereklerde eylem birliği yapmalıyız. Ve hele şu veya bu nedenle ayrılıkları körüklememeliyiz. Kişisel noksanlıklarımızı «devrimci tutum» diye yutturmaya kalkışmakta ve zorlama yöntemlerle hayali düşmanlıklar yaratmakta inat, davaya ihanet etmek değilse başka hiç bir şey değildir. Gelin, yurdumuzdan binlerce kilometre uzakta olan bizler oturup sorunlarımızı tartışalım ve gelin, Türkiye Emekçi Partisi' nin örgütlenme çalışmalarına katkıda bulunalım.

GİESSEN'den bir devrimci

Türkiye İşçi Sınıfından Bir Kesit

Geçtiğimiz Şubat ayında Genel-İş Sendikası'nın Ankara Belediyesi EGO Otobüs İşletmesi işçilerinin kongresi yapıldı. DİSK'e bağlı bu sendikanın şube kongresini konuk olarak izledik. Kongre üyeleri işyerlerinden seçilerek gelen delegelerdi. Bu kongredeki hava, tüm işçi sınıfının durumunu yansıtmaz. Ama işçi sınıfından bir kesit olarak kongreden bazı dersler çıkarmak gerekir. Başkentte en çok işçi çalıştıran (25 bin dolaylarında) bir kuruluşun işçilerinin siyasal bilinç düzeyi kongreye yansımıştır.

«Çoban Sülü», «Köylü Başbakan» palavralarıyla emekçi halkımız uzun yıllar uyutulmuştur. Şimdi bu eski aldatmacaların yerini, «Halkçı Ecevit» sloganı almış. Burjuvazi, paçavrası çıkan eski slogan ve taktiklerini terk etmiş, emekçi halkımıza bir elma şekeri niteliğinde yeni 'umutlar' vermiştir.

Kongreye konuk olarak çağrılan sosyalist partiler temsilcilerine konuşma olanağı verilmedi. Konuşanlar yalnızca resmi makam sahipleri oldu. Delegeler, Ticaret Bakanı Teoman Köprülüler'in, Belediye Başkanı Ali Dinçer'in konuşmalarını sürekli alkışlar ve büyük tezahüratla sık sık kestiler. Köprülüler'in «Faşist düzende sermaye emeği sömürür, emeği en yüce değer sayan bizler düzenimizde işçi, emeğinin karşılığını alacaktır» gibisinden demogojik lafları delegelerin «Halkçı Teoman» sloganlarıyla karşılık gördü. Hiçbir delege ya da sendikacı çıkıp da «CHP'nin getireceği düzen yine kapitalizmdir. Kapitalist düzende sermaye sahipleri işçileri sömürmeye devam ederler. Eğer sömürüyü ortadan kaldıracak bir düzen değişikliği düşünülüyorsa bu ancak sosyalizm olabilir» diyemedi. Faşist tehlike karşısında demokratik dayanışmanın gereğinden de söz eden olmadı.

DİSK adına konuşan sendikacı, genel hatlarıyla doğru şeyler söyledi. Ancak konuşması, bu düzeydeki işçilerin anlıyamayacağı kadar teorik, kitabi cümlelerle dolu ve güncel sorunlardan uzak idi. Pek ilgiyle karşılanmadı bu konuşma.

Çalışma raporu hakkında söz alıp, eski yöneticileri eleştirmesi ve seçilecek olan yöneticilere sorunlarını anlatması gereken delegeler, bunu yapmadılar. Söz alan bir kaç delege, başka bir derneğin yöneticilerini eleştirdi. Kongreden değil, işverenden istemlerde bulundu.

Belediye Başkanı Ali Dinçer, hayali sanayileşme ve halk sektörü üzerine Erbakan'ın «ağır sanayi hamlesi»ni yaya bırakacak bir nutuk attı. Ankara halkının trafik, elektrik, havagazı yetmezliği, hava kirliliği, sokakların çamurdan geçilemez halde oluşu, toplu ulaşım güçlükleri, ekmek, tanzim satışlar gibi kendisini doğrudan doğruya ilgilendiren sorunlar varken, sayın Başkan, üretken belediyecilikten, taşıt ve iş araçlarının belediyece imalatından, toplu konut yapımından, belediyenin bu alanlarda halk sektörünün bir unsuru olarak görev yapmasından dem vurdu.

Hiç bir delege ya da sendikacı çıkıp emperyalist boyunduruk altında bunların birer ham hayal olduğunu anlatıp Başkan'ı gerçekçi olmağa, çağırmadı. Ancak Belediye Başkanı'nın konuşması, sürekli alkışlar ve «Halkçı Dinçer» sloganlarıyla kesildi.

Konuşmacılardan hiçbiri, tek bir cümleyle bile kontr-gerilla, IMF, Amerikan üsleri, emperyalizmin baskı ve sömürüsü gibi önde gelen sorunlarımıza değinmedi. Ama emeğin en yüce değer olduğundan, halk sektöründen tumturaklı sözlerle bahsedildi.

İlerici aydınların, devrimci öğrencilerin sık sık sokaklara döküldüğü, siyasi mücadelenin yoğun bulunduğu bir başkenttir Ankara. Bu Başkent'te belediyede 25 bin kadar işçi - memur çalışıyor. İşçilerin hemen hemen tümü DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası üyesidir. Belediye bu denli çok işçi memur çalıştırmakla Türkiye'nin en büyük işverenlerinden birini oluşturmaktadır. Ancak Ankara Belediyesi işçilerinin binlerce işçi çalıştıran bir fabrika işçileri ile aynı durumda oldukları söylenemez. Burada üretim fabrikadaki kadar kollektif nitelik taşımıyor. Elbetteki bunun işçi bilinci üzerinde etkileri olacaktır. Bununla birlikte biz EGO işçileri kongresini olumlu değerlendiriyoruz. Bilmek gerekir ki bu işçilerin çoğunluğu daha beş on yıl önce işbirlikçi sermayenin başta gelen partisi AP'ye oy veriyorlardı. Bugün gene bir burjuva partisi olmakla birlikte, anti-faşist ve dönüşümcü bir platform ile ortaya çıkan CHP'yi, onun önderini «tek umut» sayıyorlar. Bu işçilerin bilinç düzeyinin bir ölçüde de olsa yükseldiğini kanıtlar. Bu süreç işçi sınıfımızın er geç burjuva partilerinin etkisinden kurtularak kendi partisi ile toplumsal gelişmeyi etkileyeceği günlere ulaştıracaktır bizi. O günlere bir an önce varabilmek için proleter devrimcileri, ayakları Türkiye geçekleri toprağına basarak doğru devrimci mücadeleyi vermekle yükümlüdürler.

Bundan 7 Yıl Önce: 12 Mart

Bundan yedi yıl önce bir 12 Mart yaşadık. 12 Mart 1971'in ünlü muhtırasıyla her zamankinden karanlık ve kanlı bir dönem başladı. İşçisiyle, köylüsüyle, memuru, öğretmeni, öğrencisiyle tüm Türkiye halkı için. Türkiye'nin emekçi halkı, bu karanlık ve kanlı dönemin acısını etinde tattı.

Fabrikaların, okulların önünü tanklar tutmuştu. İşçiler fabrikalarına, öğrenciler okullarına tanklara sürünerek gidiyorlardı. İşbirlikçilerin akıllarına göre böylesi daha etkiliydi, işçileri öğrencileri yıldırmak, susturmak için. Hangi fabrikada, hangi okulda bir kıpırdanma olsa hemen bindiriyorlardı bilinçli işçilerin, öğrencilerin tepelerine. Demokratik hak ve özgürlüklerin zerresini kullandırmama gayreti içindeydiler. Bir zamanlar bir karış toprak için unutulmaz direnişlerle süslenmiş yiğit bir mücadele veren yoksul köylülük her zamankinden daha ağır bir jandarma baskısı altında. Doğu'da ulusal baskı dayanılmaz boyutlara erişti.

Kısacası ABD emperyalizmi ve işbirlikçisi sınıflar sıkıyönetimle çökmüşlerdi emekçi halkın başına; adeta soluk aldırmak istemiyorlardı. Kitleler böylece baskı altına alınmak istenirken, diğer yandan işçi - köylü öğrenci - öğretmen - aydın, tüm ilerici, devrimci, yurtseverler toplu tutuklanmalara uğruyor, en ağır işkencelerden geçiriliyor, zindanlara atılıyordu. Sıkıyönetim mahkemeleri tam istim çalışıyor, en ağır cezaları bol keseden dağıtıyordu. Darağaçları kuruluyor, devrimci avları tertipleniyor, toplu katliamlar yapılıyordu.

12 Mart böylesine karanlık ve kanlı bir dönemin simgesi oldu. Bu karanlık ve kanlı dönem açık faşizmden başka bir şey değildi.

Niyeydi bütün bunlar? Emperyalizmin yönlendirdiği ülke ekonomisi, bağımlı kapitalizm, emperyalist tekeller ve işbirlikçi patronlar tarafından tam bir çıkmaza sokulmuştu. Onu yaşatabilmek için emekçi sınıfları, daha fazla sömürmek ve ezmekti amaçları. Öte yandan birbirini izleyen kitle eylemleri bu sömürü düzenini temelden sarsıyordu. Halkımızın baş düşmanı ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine olan öfke gittikçe büyüyordu. 15-16 Haziran ve Altıncı Filo'nun denize dökülmesi işçi sınıfının ve gençliğin elele neler yapabileceğini gösteriyordu.

Böyle bir ülkede ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri faşizmden medet umdular. Ama katledilen devrimcilerin kanı ve baskılar halkın bilincini yükseltti ve sonunda halkın direnişi faşizmi geriletti.

12 Mart faşizmi Türkiye halkına çok şeyler öğretti. Türkiye Halkı yeni 12 Martlara izin vermiyecektir. Proleter Devrimci Hareket halkın yükselen direncini ergeç eyleme çevirecek, o zaman emperyalizmin işbirlikçileri, faşizmleri ile birlikte tarihin çöplüğünü boyluyacaklardır.

KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ VE İŞBİRLİKÇİLERİ.

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA.

TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ Ankara İl Örgütü

3. Sağlık Haftası Yapıldı

14 Mart'da 3. Sağlık Haftası nedeni ile Tepebaşı Gazinosu'nda, Devrimci Tıbbiyeli öğrencilerin düzenlediği toplantıya çağrılı olarak katılan İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Metin Tamer yaptığı açış konuşmasında halkımızın büyük çoğunluğunun yoksul ve yarı aç olduğu bir ülkede, sağlık hizmetlerinden yararlanmanın bir azınlığın ayrıcalığı olduğu bir ülkede, Tıp Bayramı'nın balolarla, eğlenceler düzenlemesiyle kutlanamıyacağını belirtmiş, faşist saldırıları kınamış ve özetle şöyle demiştir:

«Arkadaşlar, görüldüğü gibi saldırılar ve baskılar emekçi halkımıza ve onun temel hak ve özgürlüklerine yöneliktir. Amaç, bu adaletsiz, acımasız sömürü düzenini her ne pahasına olursa olsun devam ettirmektir. Bunun için de onlar *emekçi halkın her türlü demokratik haklarını çiğneyebilmektedirler. Kısacası toplumumuz sonu belirsiz bir karanlığa götürülmek istenmektedir. Onlar amaçlarına daha kısa yoldan ulaşabilmek için demokratik güçlerin arasındaki dayanışmayı baltalamak istiyorlar. Bu oyuna gelmemek, halka ve demokrasiye karşı kurulan bu tuzakları boşa çıkarmak ve faşist terörü geriletmek hepimizin ertelenmez görevidir.*

«Tarih göstermiştir ki, faşizm karşısında gösterilen ufak bir tereddüt ya da gecikme ancak faşistlerin işine yaramaktadır. Bunun sayısız örnekleri gösterilebilir. Bunun için faşizme karşı tüm demokratik güçlerin her alanda en geniş anti-faşist *ve anti-emperyalist birliğinde birleşmek önü*müzde duran en acil tarihsel bir görevdir.

«Yaşasın Bağımsızlık ve demokrasi için savaşanlar!

«Yaşasın Dünyanın Tüm Emekçileri!»

1 MAYIS'A DOĞRU

Bir Mayıs katliamı tüm tazeliği ile anılardadır. 1977 Bir Mayısında Türkiye solunun önemli kesimlerini etkileyebilen şabloncu fraksiyonlar arasındaki gerginliğin doruğuna varmış olmasından yararlanan CİA, kontr-gerilla ve faşizmin öteki vurucu güçleri provokasyonlarını rahatça tezgahladılar ve Taksim Meydanı'nda fraksiyonlar arasında fark gözetmeksizin halkı yaylım ateşine tuttular, devrimci kanı akıttılar.

Bir Mayıs'ı düzenleyen örgüt o zaman «ilerlemeci» diye anılan şabloncu fraksiyonun yönetimindeki DİSK idi. Bu yönetim Bir Mayıs arifesinde tam bir fraksiyoncu tutumla ve şaşılacak bir aymazlıkla yangına körükle gittiler, karşılarındaki Pekinci fraksiyonları alabildiğine tahrik ettiler. Pekinci gruplar kendilerinden geri kalmadı. Onlar da tam bir şaşkınlık içinde CİA provokasyonuna çanak tuttular.

Oysa burada sorumlu davranış ajan provokatörlerin işini kolaylaştıracak hertürlü tutum ve davranıştan titizlikle kaçınmaktı. Taksim'e gidilecek idiyse daha Bir Mayıs'tan çok önceleri o meydanda Pekincisinin de, «ilerlemeci»sinin de bir sürtüşmeye meydan vermeden durabilecekleri ortamı hazırlamaktı. Bunun olanağı olmayınca da ayrı ayrı grupların Bir Mayıs'da ayrı meydanlarda toplanmaları idi yapılacak şey. Ama her iki fraksiyonun başındakilerin böyle sorumluca davranacak yapıda, bilinç düzeyinde olmadıkları, fraksiyonculuklarının kendilerini burunlarından ötesini göremiyecek duruma düşürdüğü anlaşılmıştır.

Geçen Bir Mayıs'da durum böyle idi. Bu yıl durum nasıldır? Bu yıl yeni DİSK yönetiminin geçen yılki hatalara düşmemek için çaba harcadığı açıktır. DİSK olanaklı bulunan en geniş sol ve demokratik çevrelerle diyalog kurarak Bir Mayıs hazırlıklarına girişmiş bulunmaktadır. Amaç Bir Mayıs'ı gerçekten işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü olarak kutlamaktır. Yeni DİSK yönetiminin siyasal eğilimleri, sendikacılar olarak geçmişteki tutum ve davranışları hakkında değerlendirmemiz ne olursa olsun, Bir Mayıs hazırlıkları konusundaki girişimlerini olumlu karşılamak zorundayız. Öyle anlaşılıyor ki, «ilerlemeci» fraksiyon da DİSK yönetiminin bu tutumuna ters düşecek herhangi bir çıkışta bulunmama eğilimindedir. Bunu bilinçlendiğinden ve sonunda sorumluluk duygusunun ağır bastığından ötürü değil, güçsüzlüğünden ötürü yapmak zorundadır.

«Halkın Kurtuluşu» ve benzeri şabloncu gruplara gelince, bunlardan bazılarının Bir Mayıs Katliamından hiç ders almadıkları, yeni hiçbir şey öğrenmedikleri, eski hiçbir şeyi unutmadıkları anlaşılıyor. Umalım ki tümü ayni durumda değildir. «Eylemde Birlik - Ajitasyonda Serbestlik» diye adlandırdıkları şeyin provokasyonlara elverişli ortamın hazırlanmasına katkıda bulunmaya vardığını artık görmelidirler. Eğer gerçekten tutumları eskisi gibi olacaksa geçen yılki hataları tekrarlamaları kendileri için siyasi intihar olacaktır.

«Eylemde Birlik - Ajitasyonda Serbestlik» sözü bir aldatmacadır. Eğer gerçekten eylemde birlik istiyorsan, o eylem süresince ortak düşmana karşı birliği baltalayacak olan her hareketten titizlikle kaçınman gerekir. Örneğin bir grevde ayrı ayrı siyasi görüşteki işçiler grev süresince eylemde birliği sağlamak için aralarındaki görüş ayrılıklarını işlemezler, tam tersine hangi görüşten olursa olsun tüm işçilerin birlikte kabul ettikleri grev hedefleri doğrultusunda omuz omuza savaşırlar. Böyle bir durumda ayrılıkları vurgulayacak beyan ve davranışlar, işçileri böleceğinden, grev kırıcılığıdır.

«Eylemde Birlik - Ajitasyonda Serbestlik» sözü bir aldatmacadır, dedik. Bunu söyleyenlerin hiç değilse bir kesimi Bir Mayıs günü meydanlarda karşıt görüşte olanlarla, geçici de olsa, bir günlük de olsa, birlik olmaya gitmiyorlar. Onlar oraya slogan yarışması yapmaya ve bu iş kaçınılmaz olarak kavgaya kadar varacağına göre döğüşmeye, vuruşmaya gidiyorlar.

Peki, amaç geçici de olsa birlik olmadığına göre, niçin birlikten sözediliyor. Çünkü bilinçli işçiler, emekçiler sol'da birlik istiyor. Ve bunlar bağnaz fraksiyonculuk, bölücülük yaptıkları taktirde emekçi halkımızın bu özlemine açıkça karşı çıkmış olacaklardır. «Eylemde Birlik - Ajitasyonda Serbestlik» aldatmacasına başvurmaları bu yüzdendir.

Biz diyoruz ki, herşeye karşın TİKP gibi iflah olmaz Pekin şabloncuları dışında öteki «sol» gruplarla, örneğin «Halkın Kurtuluşu» grubu ile bir günlük, önceden belirlenmiş ortak sloganlar altında eylem birliği olanağı vardır. Ve bu Bir Mayıs'da hep birlikte Taksim Meydanı'nda faşist cepheye inat, faşizme karşı omuz omuza durabiliriz. Yeter ki ayrı ayrı grupların yönetici kadroları Bir Mayıs Katliamının dersinden yararlanabilsinler ve sorumlu yöneticiler olarak bağnaz fraksiyonculuktan uzak durup sorumlu devrimciler gibi hareket edebilsinler.